

Stade for Lodserne og paa mange Steder maasse gjøre det ligefremt umuligt for Lodsjer at eksistere. Udvalget har ment, at det vilde være heldigt, om det kunde udtrykkes saa tydeligt som muligt, i hvilke Tilfælde der skal betales Lodspenge, og har derfor under Nr. 12 formuleret Bestemmelsen saaledes: „Det er dog en Selvsølge, at, dersom Jøreren eller nogen Anden paa Bugserfribet under Bugseringen tjener som Lods for det bugserede Skib, paadrager han sig, forsaavidt traktatmæssige Overenskomster ikke bestemme anderledes, naar han ikke er ansat som Lods, Ansvar for uberettiget Lodsning, ligesom ogsaa Skibsjøreren, der benytter en saadan uberettiget Person til Lodsning, ifalder Ansvar efter § 12, sidste Stykke“. Man tror, at, naar Bestemmelsen formuleres paa denne Maade, vil der ikke let kunne opstaa nogen Tvivl. De, der ikke ere særlig inde i disse Forhold, ville maasse mene, at det i alle Tilfælde vil være lidt vanskeligt at afgjøre, hvorvidt Noget ombord paa Bugserfribet har givet sig af med Lodsning eller ikke, men efter min Erfaring har dette aldrig forvoldt nogen Vanskelighed, og jeg holder mig overbevist om, at det i hvert enkelt Tilfælde med Lethed vil kunne afgjøres. Den Bestemmelse: „for saa vidt traktatmæssige Overenskomster ikke bestemme anderledes“ er indsat i Forslaget af Hensyn til Sundtoldtraktaten. Det har nemlig været Udvalgets Mening, at hvad man saa end vedtager her, skal man ikke i denne Lov om Lodsvesenet give sig af med at fortolke traktatmæssige Overenskomster eller foregribe nye traktatmæssige Overenskomster. Meningen med disse Ord: „for saa vidt traktatmæssige Overenskomster ikke bestemme anderledes“, er da den at holde dette Spørgsmaal fuldkommen aabent. Det er muligt, at der senere vil kunne kræves andre Bestemmelser, og det er muligt, at noget Saadant ikke vil ske, men derom skal der, som sagt, ikke afgjøres Noget her. — Den ærede Ministers Forslag til § 33 gaar ud paa, at der i Stedet for Ordene: „for saa vidt dette ikke tjener som Lods for det slæbte Skib,“ skal indsættes: „der udelukkende tjener til at bugserer de Skibe, som ville benytte det“. Her forekommer det mig nu for det Første, at man kunde komme med den Indvending, at denne Bestemmelse ikke er tydelig, at den ikke klart siger, hvad det er, man ønsker. Det er muligt, at Meningen med dette Udtryk: „der udelukkende tjener til at bugserer de Skibe, som ville benytte det,“ er den at ville antyde, at, for saa vidt de lodse Skibe, ere de ikke fri for at betale Lodspenge; men det forekommer mig, at, om end man kan fortolke det

paa denne Maade, ligger det dog ikke klart i selve Ordene, og efter min Mening vil det heller ikke være den rette Fortolkning. Det er jo nemlig meget mere en almindelig Karakteristisk, som gives af disse Skibe, naar der siges: „der udelukkende tjene til at bugserer.“ Det er en særegen Art Skibe, man mener, og hvad tænker man sig da som Modsetningen til de Skibe, der ere betegnede saaledes? Det synes mig at ligge nær, at det er Skibe, som give sig af med Andet end med at bugserer, med Personfragt, Godsfragt osv. Derimod kommer man ikke let til som Modsetning til udelukkende Bugserfribet at tænke paa Skibe, der ogsaa skulde være en Slags Lods-skibe. Saadanne Skibe kender man slet ikke; det vilde være en ganske ny Art Skibe, som man derfor ikke kan komme til at tænke paa ved denne Bestemmelse. At den ærede Minister har valgt dette Udtryk, har formodentlig sin Grund i de Bestemmelser, som findes i Sundtoldtraktaten. Sundtoldtraktaten af 14de Marts 1857 har i sin Artikel 2 tvende Bestemmelser, som kunne interessere os i denne Sag. Den ene findes under Nr. 3, og det maa maasse være mig tilladt at oplæse Lidt af den. Her forpligter Regjeringen sig til „for Fremtiden, som hidtil, at lade føre Lidsyn med Lodsstjenesten, hvis Afbenyttelse i Kattegattet, Sundet og Vesterne til enhver Tid er overladt til Kapitanernes og Skibsjørernes eget Godtbefindende. Det forstaaar sig,“ hedder det videre, „at Lodsspengene skulle være moderate, at en og samme Lagt skal gjælde for danske og fremmede Skibe, og at bemeldte Afgift overhovedet kun vil kunne affordres de Skibe, der frivilligt have betjent sig af Lodsjer“. Det var angaaende Lodsningen. Det næste Nummer lyder saaledes — det er atter Regjeringen, der er forpligtet hertil — „uden nogen som helst Indskrænkning at tillade alle, saavel danske som fremmede, Privat-Entrepreneurer, efter eget Godtbefindende og under samme Betingelser uden Hensyn til deres Nationalitet, i Sundet og Vesterne at henlægge og stationere Fartøier, udelukkende bestemt til Bugsering af de Skibe, der ønske at gjøre Brug deraf“. De sidste Ord ere jo omtrent de samme, som ere benyttede i Ministerens Forslag; men det maa man lægge Mærke til, at, medens vi her skulle trække begge Bestemmelserne sammen, idet Kalen er om Lodsning ved Bugserfribet, findes de i Sundtoldtraktaten adskilte i to Nummere. Det giver allerede større Raaderum for Fortolkningen, og jeg tror, at man nok med Grund kan fortolke Sundtoldtraktaten saaledes, at de Bugserfribet, der give sig af med